
II

MISTERIS Leopoldas Blumas su malonumu valgydavo gyvulių ir paukščių vidaus organus. Jis mėgo tirštą kogalvių sriubą, riešutų formos skilvius, keptą įdarytą širdį, keptų riekeles, pakepintas su džiovėsių trupiniais, keptus menkės ikrus. O labiausiai jam patiko pačirškinti ant žarijų avino inkstai, kurie gomury švelniai paskleisdavo vos juntamą šlapimo aromatą.

Inkstai vis nedavė ramybės jam tyliai sukinėjantis virtuvėje, rikiuojant ant gūbriuoto padėklo jos pusrytinius valgius. Virtuvėje – ledinė šviesa ir oras, nors lauke – giedras švelnus vasaros rytas. Dėl to pasijuto truputį praalkęs.

Anglys raudonavo.

Dar riekelę duonos su sviestu: trys, keturios: užteks. Jai nepatikdavo, jei lėkštė – kaupina. Užteks. Nusisukęs nuo padėklo, nukabino nuo kablilio virdulį ir pastatė šone ant ugnies. Virdulys tupėjo dulsvas ir kresnas, su atsikišusiu snapeliu. Tuojau bus arbatos puodelis. Puiku. Sausa burnoje. Katė, iškėlusi uodegą, manieringai apėjo aplink stalo koją.

– Miau!

– Ak, štai kur tu, – pasakė misteris Blumas nusisukdamas nuo ugnies.

Katė atsakydama miauktelėjo ir vėl apstypino aplink stalo koją miauksėdama. Lygiai taip ji vaikšto po mano rašomąjį stalą. Murr. Pakasyk man galvą. Murr.

Misteris Blumas smalsiai, nuoširdžiai stebėjo lanksčią juodą būtybę. Pažiūrėti švarutė – jos glotnaus kailio blizgesys, balta sagutė po uodega, žalios žybsinčios akys. Pasilenkė prie jos atsirėmęs delnais į kelius.

– Pienelio kicytei.

– Mrkniau! – virktelėjo katė.

Sako, kad jos kvailos. Bet supranta, ką joms sakome – geriau nei mes jas. Ji supranta viską, ką nori. Ir kerštinga. Įdomu, į ką aš jai panašus? Aukštas kaip bokštas? Ne, juk gali ant manęs užšokti.

– Ji bijo viščiukų, – nusišaipė jis. – Bijo cypcyp. Nesu matęs tokios kvailos kicytės.

Žiauri. Tokia jos prigimtis. Keista, kad pelės niekuomet necypia. Lyg joms tai patiktų.

– Mrkrniau! – sukniaukė katė garsiau.

Sumirksėjo gobšiom, gėdingai primerktom akim, miaukdama graudžiai ir pratisai, parodė pieno baltumo dantis. Jis matė, kaip iš godumo siaurėja tamsūs vyzdžiai, kol akys virto žaliais akmenimis. Tada nuėjo prie spintelės, paėmė ašotį, kurį ką tik buvo pripildęs Henlono pienininkas, įpylė į lėkštutę šiltaburbulio pieno ir atsargiai padėjo ant grindų.

– Urrr! – suurzgė ji puldama prie pieno.

Jis stebėjo jos ūsus, blizgančius blausioje šviesoje kaip vielutės, kai trissyk lyžtelėjusi, ėmė palengva lakti. Įdomu, ar teisybė – jeigu nukerpi juos. Nebegali peliauti. Kodėl? Gal jie šviečia tamsoje, tie galiukai. O gal tarnauja kaip čiuptuvėliai.

Klausėsi, kaip ji laka. Kiaušinienė su kumpiu, ne. Tokioj sausroj kiaušiniai – negerai. Reikia gryno šviežio vandens. Ketvirtadienis – irgi ne per geriausia diena avino inkstams pas Baklį. Pakepti ant sviesto, žiupsnelį pipirų. Geriau kiaulės inkstų pas Długačą. Kol užvirs arbatinukas. Ji lakė lėčiau, paskui švariai išlaižė lėkštelę. Kodėl jų liežuviai tokie šiurkštūs? Patogiau lakti, vien porų skylutės. Ar ji čia nieko nesuėdė? Apsižvalgė. Ne.

Tyliai girgždindamas batus užlipo laiptais į prieškambarį ir stabtelėjo prie miegamojo durų. Gal ji užsimanys kokio skanumyno. Rytą mėgsta plonas duonos riekes su sviestu. Ir vis dėlto – jeigu.

Negarsiai tarė tuščiam prieškambaryje:

– Suku už kampo. Tuojau grįšiu.

Išgirdęs savo balsą, pridūrė:

– Nenori nieko pusryčiams?

Mieguistas tylus niurnesys atsiliepė:

– Mnn.

Ne. Ji nenorinti nieko. Paskui jis išgirdo šiltą gilų atodūsj, dar ty-

lesnį – ji apsvirtė ant kito šono, sužvango palaidi žalvariniai lovos rėmo žiedai. Būtinai reikia juos sutvarkyti. Gaila. Tokį kelią iš Gibraltaro. Visai pamiršo ispanų kalbą, net tuos kelis žodžius, kuriuos mokėjo. Įdomu, kiek jos tėvas sumokėjo už ją. Senovinio stiliaus. Ak, taip, žinoma. Pirko gubernatoriaus aukcione. Plaktukas trumpai taukšt. Kietas nagas tas senis Tvydis, kai kalbama apie kainą. Taip, pone. Tai buvo prie Plevnos. Prasimušiau iš eilinių, pone, ir tuo didžiuojuosi. Tačiau pakako proto pasipelnyti iš tų pašto ženklų. Pasirodė esąs įžvalgas.

Jo ranka nukabino skrybėlę nuo vagio virš žieminio palto su inicialais ir neperšlampamo apsiausto, pirko per pamestų daiktų išpardavimą. Pašto ženklai – lipnianugariai paveikslėliai. Turbūt daugybė karininkų irgi tuo užsiima. Aišku, taip. Įmirkusi prakaitu etiketė jo skrybėlės dugne nebyliai tikino – Plastou aukštos kokybės skrybė. Vogčiomis žvilgtelėjo už odinės juostelės. Baltas popieriaus lapelis. Saugi vieta.

Ant slenksčio pliaukštelėjo per užpakalinę kišenę – kur durų raktas. Čia nėra. Tose kelnėse, kur palikau.

Reikėtų pasiimti. Bulvę turiu¹. Rūbų spinta girgžda. Nedrumsk jai ramybės. Apsvirtė ant kito šono visai mieguista. Labai tyliai patraukė prie savęs lauko duris, dar, kol jų apačia švelniai prigludo prie slenksčio, kaip mieguistas akies vokas. Atrodo, užrakintos. Bus gerai, kol grįšiu.

Jis perėjo į saulėtą pusę aplenkdamas atvirą septyniasdešimt penkto namo rūsio angą. Saulė artėjo prie Jurgio bažnyčios bokšto smailės. Atrodo, bus karšta diena. Ypač su tais gedulo rūbais. Juoda praleidžia, atspindi (ar laužia?) šilumą. Bet negalėčiau eiti su šviesiu kostiumu. Juk ne piknikas. Jam žingsniuojant palaimingoje šilumoje, blakstienos tyliai ir dažnai mirkčiojo. Boulendo duonos furgonas, išvežiantis ant padėklų mūsų kasdieninę, bet ji labiau mėgsta vakarykštę, įdarytos bandelės, traškios karštos karūnos. Pasijunti atjaunėjęs. Kažkur rytuose: ankstyvas rytas; leistis į kelionę auštant, keliaut aplink žemę, saulės priešaky – išloši iš jos dieną. O jei taip visą laiką, iš esmės niekada nė diena nepasensi. Eini jūros pakrante, nepažįstamas kraštas, prieini prie miesto vartų, ten sargybinis – irgi puskarininkis iš eilinių, dideliais senojo Tvydžio ūsais, pasirėmęs ant ilgos ieties. Klaidžioji po pridengtas nuo saulės gatves. Tiurbanuoti veidai, judantys pro šalį. Tamsios kilimų krautuvių olos, didelis vyras, bausis Turkas,

sėdi sukryžiuavęs kojas, rūko kaljaną. Pardavėjų šūksniai gatvėse. Geri vandenį, pakvepintą pankoliu, šerbetą. Slankioji visą dieną. Gali sutikti plėšiką ar du. Na ir sutik. Artėja saulėlydis. Mečečių šešėliai ant kolonų: dvasininkas ir jo susuktas pergamento ritinys. Drebulyš per medžius, signalas, vakaro dvelksmas. Aš praeinu. Blėstantis dangus. Ant slenkščio motina sergsti. Ji šaukia vaikus namo savo paslaptinga kalba. Aukšta siena: už jos – skambančios stygos. Nakties dangus, mėnuo, violetinis, naujų Moli keliaraiščių spalvos. Stygos. Paklausyk. Mergaitė groja tuo instrumentu, kaip ten jį vadina – cimbolai. Einu toliau.

O gal ten viskas ir visai ne taip. Prisiskaitei niekalo – saulės keliu². Tekanti saulė ant titulinio lapo. Patenkintas savimi jis nusišypsojo. Kaip Arturas Grifitas pasakė apie vinjetę virš „Freeman“ vedamojo – savivaldos saulė teka šiaurės vakaruose, iš skersgatvio už Airijos banko³. Jis toliau patenkintas šypsojosi. Blogiau ir nesugalvosi – savivaldos saulė, tekanti šiaurės vakaruose.

Jis priartėjo prie Lario O'Rurko aludės. Pro rūsio groteles kilo drėgnas porterio garas. Pro atviras baro duris ritosi imbiero, prastos arbatos, biskvito tešlos kvapai. Bet užėiga gera – prie pat miesto transporto žiedo. Pavyzdžiui, M'Ollo ten, žemiau: n. g. iš tokios vietos. Aišku, jei paleistų tramvajų Nort Sikjular žiedu, nuo gyvulių turgaus iki krančinės, vertė tuojau pat šoktelėtų.

Praplikusi galva virš užuolaidos. Suktas senas keistuolis. Tuščia būtų įkalbinėti jį dėl reklaminio skelbimo. Tačiau savo biznį jis išmano geriausiai. Štai jis, be jokių abejonių, mūsų šaunuolis Karis, atsirėmęs į cukraus maišą, rankovės užraitotos, stebi, kaip prijuostę pasirišęs patarnautojas uoliai triūsia su skuduru ir kibiru. Saimonas Dedalas puikiai jį pamėgdžioja – akys primerktos. Žinote, ką norėjau pasakyti? Ką gi, pone O'Rurkai? Žinote ką? Japonai rusus prarys kaip pusryčių bandelę.

Sustok, reikia tarti kokį žodelį – gal apie tas laidotuves. Liūdnos naujienos apie vargšą Dignemą, pone O'Rurkai.

Pasukęs į Dorseto gatvę, jis žvaliai pasveikino pro durų tarpą:

- Gerą dieną, pone O'Rurkai.
- Gerą dieną.
- Gražus oras, pone.

– Tikra teisybė.

Iš kur jie gauna pinigų? Atvažiuoja į sostinę rusvaplaukiai patarnautojai iš Letrimo grafystės, skalauja tuščius stiklus ir pilsto padugnes rūsy. Paskui – staiga suklesti, kaip Adamas Findeiteris arba Denas Telonas. O dar konkurencija. Visuotinis troškulys. Būtų geras galvosūkis – pereiti Dubliną ir nepraeiti pro kokią nors aludę. Taip paprastai jie nesutaupys. Nebent iš prisisiurbusių. Užrašai tris, o paimi už penkis. Na ir kas? Variokas čia, variokas ten – tai tik trupiniai. O gal iš didmeninių užsakymų. Žaisdami dvigubą žaidimą su tiekėjų tarpininkais. Apmauk savo bosą, o skirtumą – pusiau, sutarta?

Kokia suma susidarytų iš porterio per mėnesį? Sakykim, dešimt statinių į šoną. Tarkime, jis gauna dešimt procentų nuo pelno. Arba daugiau. Penkiolika. Jis praėjo tautinę Švento Juozapo mokyklą. Net gaudžia – nutrūktgalviai. Langai atviri. Šviežias oras padeda įsiminti. Tinka ir choras. Eibisidi iefdžy kyelemen oupikjū aestyjuyv dablju. Ar tai berniukai? Taip. Iništerkas. Inišarkas. Inišbofinas. Kala savo juokografiją. Mano. Blumo kalno⁴.

Sustojo prie Długačo lango smalsiai žiūrėdamas į lenkiškų dešrelių, tamsių ir baltų, rietuves. Penkiasdešimt padauginti iš. Skaičiai tirpo jo galvoje – neišspręsti: nepatenkintas nuvijo juos. Blizgantys vyturai, prikimšti faršo, maitino jo žvilgsnį, jis ramiai uodė drungną pikantišką virto kiaulės kraujo kvapą.

Iš inksto ant gluosniais išmargintos porcelianinės lėkštės lėtai sunkėsi kraujo lašai – paskutinis. Jis stovėjo prie prekystalio už kaimynų tarnaitės. Ar ji irgi jį pirsks, perskaičiusi pavadinimus iš lapelio rankoj. Sutrūkinėjusi – nuo skalbimo sodos. Ir pusanatro svaro Denio dešrelių. Jis įsmeigė žvilgsnį į jos galingus klubus. Vudsas – jo pavardė. Įdomu, kuo užsiima. Žmona jau senyva. Jaunas kraujas. Šiukštu – jokių garbintojų. Stiprios rankos. Daužė kilimą ant baltinių virvės. Iš peties daužė, dievaži! O kaip jos persisukęs sijonas siūbuoja – sulig kiekvienu smūgiu!

Šeškaakis mėsininkas suvyniojo dešreles išteptais rausvadešriais pirštais. Gera mėsa – kaip nupenėtos telyčios.

Jis pakėlė lapelį iš supjaustytų laikraščių krūvos. Pavyzdinga ferma Kinerete, ant Tiberijaus ežero kranto. Galima paversti idealia žiemos sanatorija. Mozė Montefiorė⁵. Taip ir maniau. Ūkininko namas, ap-

link siena, neryškūs besiganantys galvijai. Atitraukė puslapį nuo akių – įdomu; perskaitė prisikišęs arčiau, tie išskydę besiganantys gyvuliai, lapas šiugždėjo. Jauna balta telyčaitė. Tie rytai galvijų turguje⁶, gyvuliai baubia aptvaruose, paženklintos avys, krinta mėšlas – tekšt, gyvulių augintojai kaustytais batais sunkiai kėblina per pakratus plekšnodami delnais mėsingus paskerstų gyvulių pasturgalius, štai šitas – aukščiausia rūšis, jų rankose nenuluptos rykštės. Jis kantriai laikė pakreiptą lapą tramdydamas savo jausmus ir norus, švelnus į vieną tašką įsmeigtas dalykinis žvilgsnis. Persisukęs sijonas siūbuoja, plekšt – paplast paplast.

Mėsininkas pastvėrė iš krūvos du lapus, suvyniojo jos aukščiausios rūšies dešreles ir iššiepė paraudusį veidą.

– Prašom, panelyte, – pasakė jis.

Ji ištiesė storą riešą ir valiūkiškai šypsodamasi padavė monetą.

– Ačiū jums, panelyte. Šilingas ir trys pensai gražos. O jums, prašom?

Misteris Blumas paskubomis bakstelėjo. Pasivyti ją ir sekti iš paskos. Jei niekur neskubės, paskui jos siūbuojančius kumpius. Malonu rytą pirmiausia pamatyt tokį vaizdą. Paskubėk, velniai griebtų. Kalk geležį, kol karšta. Ji pastovėjo prieš parduotuvę saulės šviesoje ir tingiai pasuko dešinin. Jis atsiduso pro nosį – jos niekada nesupranta. Nuo skalbimo suskirdusios rankos. Ir grublėti kojų pirštų nagai. Rudi nunešioti skarmalai, dengiantys iš visų pusių. Jos abejingumo dūris jo krūtinėj įžiebė silpną pasitenkinimą. Kitam: koks nors konstebliis glamžė ją po tarnybos Eklz skersgatvy. Jiems patinka, kai yra už ko nustverti. Aukščiausios rūšies sardelė. Ak, pone policininke, aš pasiklydau.

– Trys pensai, prašom.

Jo ranka priėmė drėgną minkštą liauką ir nuleido ją į šoninę kišenę. Tada ištraukė iš kelnių kišenės tris monetas ir padėjo ant guminių dygliukų. Jos pagulėjo, buvo akimirksniu perskaičiuotos ir viena po kitos greitai atsidūrė kasos stalčiuje.

– Dėkoju, pone. Užeikit dar.

Noru pabendrauti tviskančios lapiškos akutės jam padėjo. Bet Blumas tuojau pat nusuko žvilgsnį. Ne – geriau ne – kitą sykį.

– Gero ryto, – tarė jis išeidamas.

– Gero ryto, pone.

Nė ženkle. Pradingo. Koks skirtumas?

Jis grįžo atgal Dorseto gatve, įsiskaitęs. „Agendath Netaim“ – plantatorių bendrovė⁷. Supirkti iš Turkijos vyriausybės didžiulius smėlynų plotus ir apšodinti juos eukaliptais. Puikus pavėsis, kuras ir statybinė medžiaga. Apelsinų giraitės ir neaprėpiami melionų laukai į šiaurę nuo Jafos. Užmokėk aštuonias markes, ir jie užsodins tau dunamą žemės alyvomis, apelsiniais, migdolais arba citronais. Alyvmedžiai pigiau – apelsinams reikalingas dirbtinis drėkinimas. Kasmet atsiųs derliaus pavyzdį. Tavo, kaip savininko, pavardė bus iki gyvos galvos įrašyta bendrovės knygoje. Gali sumokėti dešimt iš karto, o likusias kasmetinėmis įmokomis. Bleibtreustrasse 34, Berlin, W. 15.

Neišdegs. Bet vis vien – mintis nebloga.

Jis pažvelgė į raguočius, išsklidusius sidabrinėje kaitroje. Sidabru nubarstyti alyvmedžiai. Ramios ilgos dienos – karpymas, nokinimas. Alyvos, atrodo, dedamos į stiklainius? Turiu dar kelis iš Endriuso. Moli iš pradžių spjaudėsi. Dabar jau tinka. Apelsinai – vyniojamame popieriuje, sudėti dėžėse. Citronai irgi. Įdomu, ar vargšas Sitronas vis dar gyvas, Švento Kevino aikštėj? Ir Mastianskis su ta sena citra. Smagiai ten leisdavom vakarus. Moli pintoje Sitrono kėdėje. Malonu paliesti vėšų lyg nuvaškuotą vaisių, palaikyti jį ant delno, kilstelti prie nosies ir įkvėpti aromato. Štai taip – sodrus saldus laukinis kvapas. Visą laiką toks pat, metai po metų. Ir jų kaina nemaža, Moiselis man sakė. Arbuto aikštė, Plezants gatvė, seni malonūs laikai. Turi būti be įtrūkų, pasakė jis. Sukaria visą tą kelią – Ispanija, Gibraltaras, Viduržemio jūra, Levantas. Dėžės, išrikiuotos Jafos krantinėje, vyrukas užrašo knygoje, juodadarbiai nešvariais šiurkščios medžiagos kombinizonais neša. Šitas, kaip jį vadina, išeina iš. Kaip jūs gyvuo? Nemato. Tas, kuriam tik linkteli praeidamas – truputį nuobodoka. Nugara kaip to norvegų kapitono. Kažin ar šiandien dar jį sutiksiu? Dviratis laistymo vežimas. Kad prišauktų lietu. Kaip danguje, taip ir ant žemės.

Debesis ėmė dengti saulę, pamažu, vis daugiau, visą. Pilkas. Toli.

Ne, ten ne taip. Bevaisė žemė, plika dykuma. Vulkaninis ežeras, mirusi jūra – be žuvų, jokių augalų, įdubusi giliai į žemę. Joks vėjas nepašiauštų šių bangų, metalo pilkumo, nuodingų, rūku apgaubtų vandenų. Sieros lietumi tai vadinama – lygumos miestai – Sodoma, Gomora, Edomas⁸. Negyvi vardai. Negyva jūra negyvoj šaly, pilkoj ir

senoj. Dabar ji sena. Ji pagimdė seniausią, pirmąją, rasę. Išėjusi iš Kesidžio krautuvėlės, gatvę perėjo sulinkusi senutė suspaudusi už kakliuko nedidelį buteliuką. Seniausia tauta. Klaidžiojo po visą pasaulį, iš nelaisvės į nelaisvę, daugindamasi, mirdama, gimdama visur. Jos žemė – ten. Jau nebegali gimdyti. Negyva – senės – žila įdubusi pasaulio pizė.

Sunykimas.

Žilas siaubas nusvilino jo kūną. Sulenkęs lapelį ir įsidėjęs jį kišenėn, pasuko į Eklz gatvę; skubėjo namo. Vėsūs aliejai slydo jo venomis šaldydami kraują – amžius dengė jį druskos pluta. Štai kokie reikalai. Skleidžiasi rytas, o mintys sumautos. Ne ta koja išlipau iš lovos. Reikia vėl pradėti tuos Sendou pratimus. Ant rankų žemyn galva. Dėmėti rudų plytų namai. Numeris aštuoniasdešimtas vis dar neišnuomotas. Kodėl? Kaina – tik dvidešimt aštuoni. Touersas, Batersbis, Nortas, Makarturas – priimamojo langai apklijuoti skelbimais. Pleistrai ant sopančios akies. Traukti švelnų arbatos garų kvapą, keptuvės dūmelio, čirškančio sviesto. Būti netoliese jos dosnaus patalų sušildyto kūno. Taip, taip.

Žvitri šilta saulės šviesa atskubėjo nuo Berklio kelio, ūmiai, grakščiais sandalais, ryškėjančiu šaligatviu. Bėga, ji bėga sutikti manęs, mergaitė auksiniais plaukais, plaikstomais vėjo.

Du laiškai ir atvirukas ant priebučio grindų. Jis pasilenkė ir pakėlė juos. Ponia Merion Blum. Greitai plakanti jo širdis išsyk nurimo. Raiškus braižas. Ponia Merion.

– Poldi!

Įjęs į miegamąjį, jis primerkė akis ir nužingsniavo per šiltą geltoną prieblandą jos sutaršytos galvos link.

– Kam tie laiškai?

Jis dirstelėjo į juos. Malingeras. Mili.

– Laiškas man nuo Mili, – atsakė jis atsargiu balsu, – o tau atvirukas. Ir laiškas tau.

Padėjo jos atviruką ir laišką ant austo lovos užtiesalo, netoli kelių linkio.

– Ar nori, pakelsiu užuolaidą?

Atsargiais judesiais keldamas užuolaidą iki pusės, akies kampu matė, kaip ji vogčiomis žvilgtelėjo į laišką ir pakišo jį po pagalve.

– Taip bus gerai? – paklausė atsisukdamas.

Pasirėmusi ant alkūnės ji skaitė atviruką.

– Ji gavo tuos daiktus, – pasakė.

Jis palaukė, kol ji atidėjo atviruką į šalį ir palaimingai atsidususi vėl pamažu susirietė.

– Greičiau atnešk tos arbatos, – paprašė ji. – Gerklė perdžiūvo.

– Vanduo jau verda, – pasakė jis.

Bet užtruko, kol nukraustė kėdę – jos dryžuotas apatinukas, nešvarūs numesti baltiniai – ir, viską suėmęs į glėbį, perkėlė ant kojūgalio.

Kai leidosi virtuvės laipteliais žemyn, ji šuktelėjo:

– Poldi!

– Ką?

– Užplikyk arbatinuke.

Aiškiai verda – garai veržiasi iš snapelio. Užplikė ir pateliūškavo arbatinuką, įdėjo keturis pilnus šaukštelių arbatos, tada palenkė didįjį ir įpylė vandens. Laukdamas, kol arbatžolės nusės, nustūmė virdulį, tiesiai ant įsidegusių anglių padėjo keptuvę ir stebėjo, kaip gabalas sviesto slidinėja, tirpsta. Jam vyniojant iš popieriaus inkstą, katė priešais alkanai kniaukė. Duosi per daug mėsos – nepeliaus. Sako, jos neėda kiaulienos. Košeris. Še! Jis numetė jai kruviną popierių ir padėjo inkstą ant šnypščiančio ištirpusio sviesto. Pipirų. Iš aplūžinėjusios taurelės kiaušiniui paėmė žiūpsnį ir užbarstė, ratu.

Tada atplėšė savo laišką, peržvelgė iki apačios. Ačiū: nauja beretė: misteris Koklenas, piknikas prie Oulo ežero: jaunas studentas: Pasiutėlio Boileno pamario mergytės.

Arbatžolės nusėdo. Jis prisipylė savo pritaikytą gerti su ūsais puoduką – Derbyio karūnos imitacija – šypsodamasis. Kvailutės Mili dovana gimimo dienos proga. Tik penkerių tada buvo. Ne, palauk, ketverių. Nupirkau jai netikro gintaro karolių vėrinį, bet ji nutraukė jį. Įmesdavau jai į laiškų dėžutę sulankstytų vyniojamojo popieriaus lapelių. Šypsojosi pildamas arbatą.

*O Mili Blum, miela, brangi,
Visur tave regiu lyg atspindy.
Nors neturi nė grašio, meilesnė man atrodai
Nei liemeninga Ketī su asilu ir sodu.⁹*